4 SPANNENDE TIPS VOOR WIE ZICH EENS OP O

1 OP ZOEK NAAR HET MIDDELPUNT VAN DE AARDE

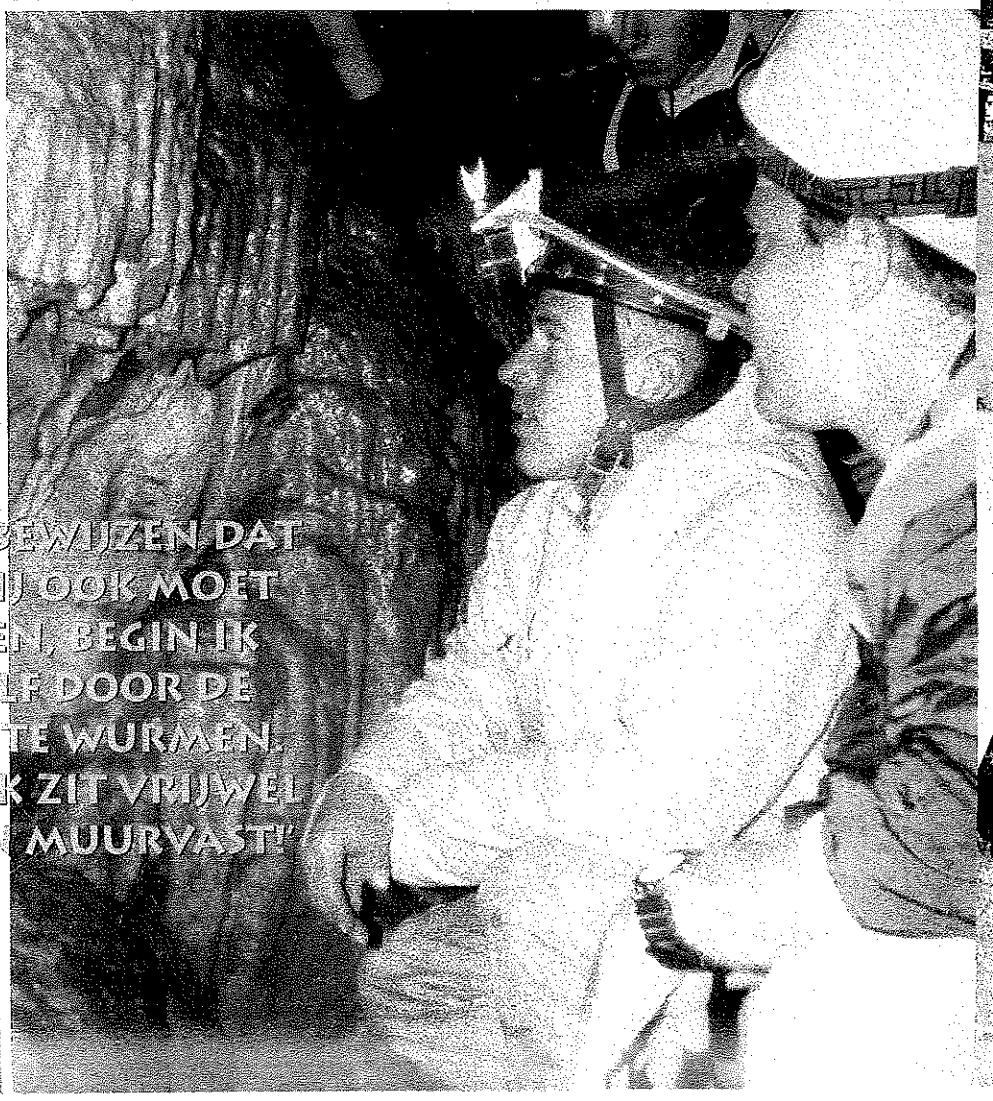

NDER HET LAND WIL UITLEVEN

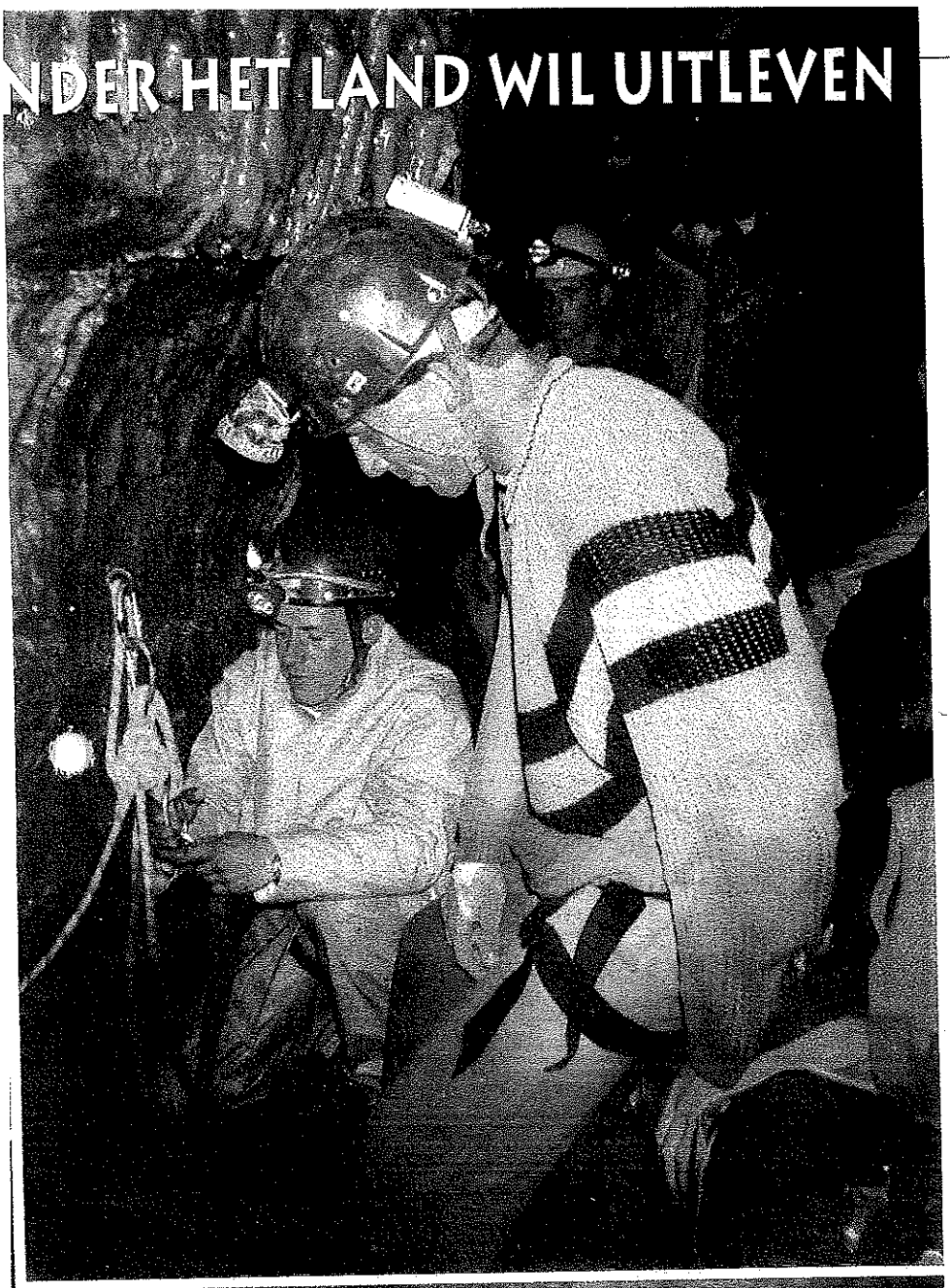

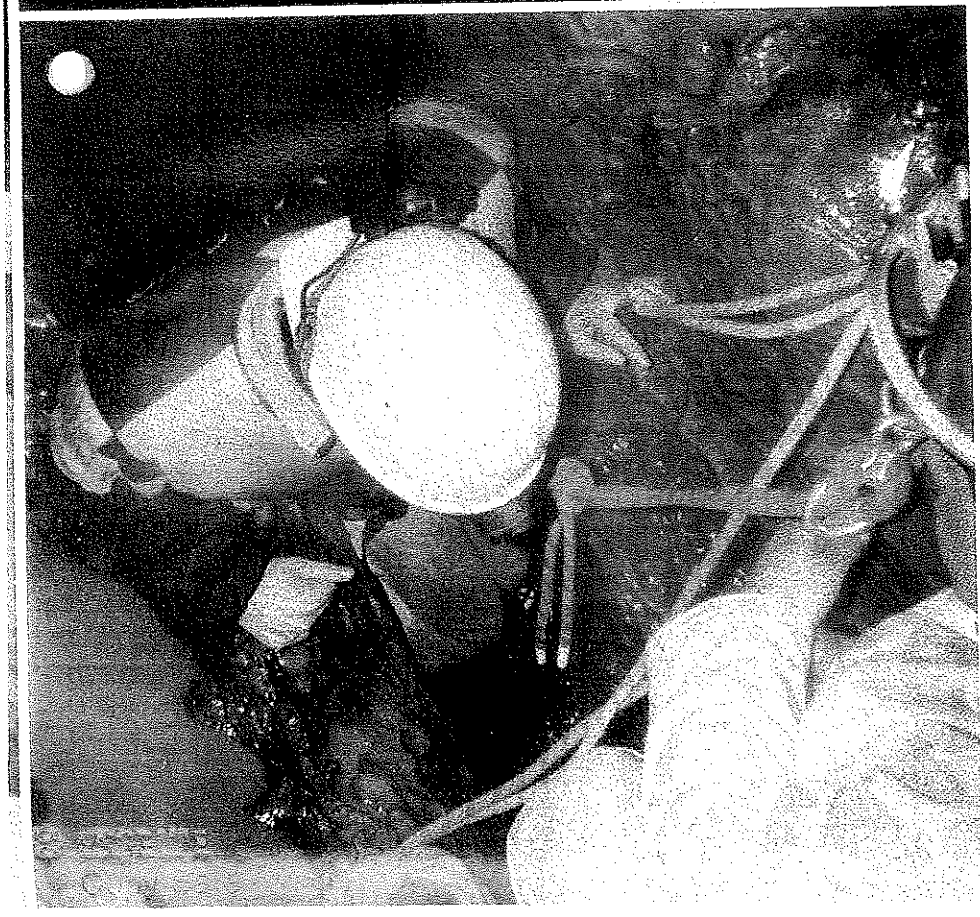

de VAKANTIEKRANT

Van zijn zomerse avonturen-serie 'Te land, ter zee en in de lucht' heeft verslaggever Marko Heijl de laatste twee etappes al achter de rug. Deze week amuseert hij zich op en ónder de Ardennen en maakt hij nog een uitstapje naar de kust. We volgen hem eerst naar de duistere onderwereld waar echte speleologen zich lekker voelen. Helaas is vriend Marko geen echte speleoloog...

Ik treed een andere dimensie binnen waar alles donker en stil is. Hier kan niks leven, hier *wil* niks leven: geen ratten, geen insekten, geen ongewerveld gespuis, geen mos, niks. De ingewanden van de berg doen koud en akelig aan. Ik begin me af te vragen wat speleologen in hemelsnaam zo fascinerend vinden aan een vochtig hol onder de grond.

"*Voor lidden van het V.V.S: zien het zetel van uw verbond*": die wat cryptische boodschap las ik voor we 'onderdoken' nog op een bord aan de ingang van deze Sint-Annagrot in het Luikse Tilff. In mijn brochure - die in iets béter Nederlands is gesteld - las ik dan weer dat dit een *sportieve* grot is, waaruit ik opmaakte dat deze tocht niet bestemd is voor beginnelingen. "Maar het is zeker ook geen te technische grot", stelde amateur-speleoloog Gregor de iets minder begaafde spelonkers in het gezelschap - een tiental *thrillseekers* die zich hebben ingeschreven voor een dagje *grotten* - gerust. "Maar er zitten toch enkele interessante stukken in."

Eén van die interessante stukken - een ravijn, met name - verspert onze groep de verdere toegang tot de grot. Beneden stroomt een riviertje, met wellicht hetzelfde ijskoude water waar we al een tiental minuten doorheen waden en dat mijn voeten heeft verkleumd tot gevoelloze stompjes. Dit lijkt me niet helemaal ongevaarlijk, zeg ik zo rustig mogelijk tegen Gregor. "Regel 1: ga nooit alleen in een grot." antwoordt hij laconiek. "Regel 2: laat altijd iemand buiten de grot weten dat je gaat afdalen. Als je dan niet terugkeert, kan die de reddingsdiensten mobiliseren."
We helpen elkaar via de gladde rotsen over het ravijn en kruipen verder het stikdonkere onbekende in. Het licht van de lampjes op onze helmen werpt een spookachtige schijn in de steeds nauwer wordende grot. De lichtstraal wordt gevuld met stoom die door de koude van onze vochtige lichamen afkomt. De grot wordt langzamerhand zó smal dat we als slangen moeten voortkruipen. Voetje voor voetje, handje voor handje wringen we onze lijven tussen de nauwe rotswanden.

In een ondergronds zaaltje rusten we even uit. Ik steek een sigaret op en de bijtende geur van de carbid-lamp vermengt zich met rook. "Eindstation", denk ik terwijl ik tevreden constateer dat de grot geen enkele opening vertoont buiten diegene waarlangs we zonet naar binnen zijn gekropen. "Inpakken en wegwezen, dus!"

→

→ "Nee, hoor", zegt Gregor doodleuk. "Nu gaan we dáár doorheen." Hij wijst op een minuscule spleet in het plafond. De groep begint een beetje zenuwachtig te lachen. "*Mission impossible*!" zeg ik. "Zonder mijn hoofd los te schroeven en mijn gedemonteerde ledematen stuk voor stuk door dat gat te duwen, lukt dat nooit."
"Wedden?" vraagt Gregor.

Eigenlijk meer om Gregors ongelijk aan te tonen dan wat anders, begin ik mezelf door de spleet te wurmen. En jawel, hoor: ik zit vrijwel meteen muurvast. Spieren waarvan ik het bestaan niet eens vermoedde, blijken nodig om me door het enge gat te wringen, maar millimeter na millimeter hijs ik mezelf de bovenliggende grot in. Free again! Speleologie is een vorm van zelfkastijding, dat staat voor mij nu wel vast, maar langzaam begint ook het fascinerende ervan tot me door te sijpelen: een unieke combinatie van spanning en rust in een haast irreële wereld. Een ervaring, *quoi*!

Als we na vier uur afdalen en klimmen, klauteren en kruipen weer uit de grond verrijzen en het felle daglicht onze ogen pijnigt, legt Gregor uit dat dit soort ondergrondse verkenningstochten in de toekomst niet meer zo evident zullen zijn. "Het Verbond van Vlaamse Speleologen en zijn Waalse tegenhanger houden toezicht op zo'n 800-tal grotten in België. Zonder hun toestemming kom je er niet in. Eigenlijk willen ze buiten hun eigen leden - en dat zijn er in totaal toch een kleine 3000 - zo weinig mogelijk mensen in de grotten. Begrijpelijk, want veel onverantwoorde 'speleologen' vervuilen of beschadigen de grotten. Tienduizend jaar oude stalagmieten en stalactieten breken ze zomaar af, als souvenir. En als ze wat langer in de grot blijven willen ze nog wel eens een euh, *naamkaartje* achterlaten."
Schande!

SPELEOLOGIE
Hoe legt u het aan?

Outward Bound-organisaties zoals Alive en Exploraid kunnen bij de Vereniging van Vlaamse Speleologen (VVS) toestemming krijgen om niet-leden mee te nemen. Meestal combineren ze dat met andere activiteiten in hun pakket. Wie echt geïnteresseerd is om bij een club te gaan, kan rechtstreeks bij het VVS terecht.

Bel voor meer informatie
Alive: 03/232.15.97
Exploraid: 080/21.59.82
Vereniging van Vlaamse Speleologen: 016/23.78.99

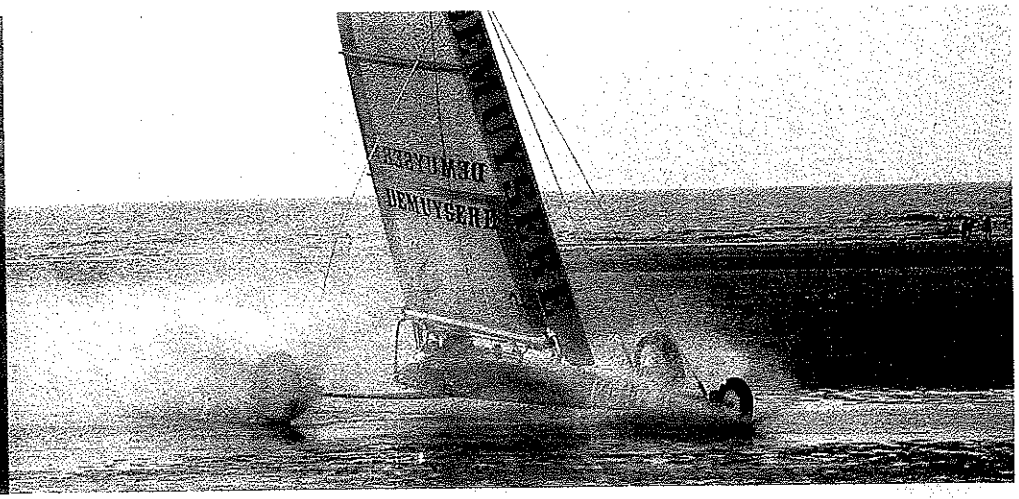

2 ZEILWAGENRIJDEN

DOOR DE ENORME VAART WAARMEE HET STRAND ONDER ME WEGDENDERT, LIJKT HET WEL ALSOF IK VLIEG

"Pokkeweer!" grom ik, terwijl ik door een guur windje en de miezerige regen het mulle strandzand van De Panne doorploeg. "Je hebt geluk vandaag: het is schitterend weer!" juicht zeilwagenrijder Henri Demuysere. "Er staat een lekker strakke wind, het is niet te warm en er is niet te veel zon, zodat er weinig volk op het strand is. Stap in!"
Nadat ik al eerder mocht meezeilen op het water en in de lucht (deltavliegen wordt ook wel zeilvliegen genoemd), nemen de wind en Europees kampioen Demuysere me nu in een zeilwagen mee over het harde strand. Zeilwagenrijden is voor mij de meest spectaculaire belevenis van de drie. Op het water liggen de snelheden door de waterweerstand immers niet zo hoog en in de lucht heb je door de afstand van de grond geen idee hoe hard je gaat. Maar door de lage ligging van de futuristisch ogende zeilwagen en de enorme rotvaart waarmee het strand vlak onder je wegdendert, lijkt het vandaag wel alsof ik vlieg!
"Door de evolutie op het gebied van de aerodynamica en het gebruik van kunststoffen worden zeilwagens steeds sneller", zegt Henri. "Snelheden tot 150 of 160 kilometer per uur zijn niet ongewoon. In Nederland, waar men ijszeilt met soortgelijke wagens op schaatsen, worden snelheden tot 260 kilometer per uur gehaald."

Zeilwagens bestonden al toen wij hier met z'n allen nog in de bomen hingen. Zo werd er eentje uit vijgeboomhout gevonden in het graf van de koning Amenemhet III, die zo'n 3800 jaar geleden over Egypte regeerde. Het principe van het zeilen - zowel te land als op het water - is al die tijd hetzelfde gebleven.

Elke keer als we met hoge snelheid door een ondiepe plas klieven, slaat het verstoven water me in het gezicht. Tegen de tijd dat we over het strand Frankrijk binnenzeilen, ben ik dan ook doorweekt. Dit kost me vast een longontsteking, maar dat is het wel waard. Terwijl in het westen de Noordzee de oranje zon lijkt op te slokken en arrogante meeuwen de invallende avond toekrijsen, scheren we over de desolate Franse stranden. De wind in de haren, de zilte zeegeur in de neus: dit is vrijheid!
"Vroeger werden strandzeilwagens gebruikt om vanuit Frankrijk parfum en drank te smokkelen", weet snelheidsduivel Henri, die in 1968 al wereldkampioen werd, maar vorig jaar zijn titel verloor aan zijn broer Pascal. "Ja, zeilwagenrijden is een fantastische familiesport" zegt oud-voorzitter en wedstrijdleider Michel Berlaimont later achter een (gesmokkelde?) borrel. "Ik heb voor mijn zoon van zestien een zeilwagen gekocht, en sindsdien is die niet meer van het strand weg te slaan. Een prima investering!"

ZEILWAGENRIJDEN
Wat moet dat kosten?

Leren zeilwagenrijden kun je in De Panne voor 330 frank per uur, inclusief zeilwagen van de club. Je eigen zeilwagen kost je tussen enkele tienduizenden franken en een half miljoen.

Bel voor meer informatie
Landelijke Zeilwagenfederatie: 058/41.57.47
Belgische Federatie der Land Yacht Clubs: 02/672.92.15

3 MOUNTAINBIKING

'HET IS ZOALS SKIËN: JE WIL STEEDS SNELLER EN GAAT AF EN TOE EENS STEVIG OP JE BEK'

De Ardennen zijn betoverend mooi als altijd, maar vandaag net iets te steil. Waan ik me aan de voet van de beklimming nog de meer behaarde versie van mijn voornaamgenoot Pantani, dan hoor ik halfweg mijn klimtalent al bij de Lotto-ploeg. Alleen: wie het in de Tour laat afweten, kan zo de bezemwagen in, en voor mij kan er vandaag in de Ardennen - *in the middle of nowhere* - geen sprake zijn van afstappen. Ik trap me het snot voor de ogen en op de top is het ergste leed geleden. Dat denk ik tenminste. Het échte werk moet namelijk nog beginnen: de afdaling.

De groep fervente mountainbikers met wie ik op deze zondagochtend heb afgesproken - geduldige mensen - heeft op mij gewacht en stort zich met wat doodsverachting over de rotsige helling naar beneden. *'Dit is niet slim'*, flitst het door mijn hoofd terwijl ik met samengeknepen remmen en dito billen de berg probeer af te komen. Al snel krijg ik gelijk. Een van mijn collega's slaat over zijn stuur en tuimelt naar beneden. Gelukkig loopt het goed af en fietst hij even later vrolijk verder. "Dat is nu juist de kick!" zegt hij hyperenthousiast en niet weinig trots op zijn snoekduik als ik tien minuten later ook de berg af ben gesukkeld. "Het is zoals skiën: je wil steeds sneller naar beneden, en je gaat af en toe eens goed op je bek. Als je die berg dan de volgende keer wél fatsoenlijk kunt afdalen, voel je je fantastisch! Maar knie- en elleboogbeschermers en een helm zijn wel een must."

"Het is natuurlijk wat je wilt", haakt een andere fervente mountainbiker in. "Rustig wat rondbollen en genieten van de natuurpracht, of echt de adrenaline door je bloed voelen suizen. Ieder z'n meug, nietwaar?"

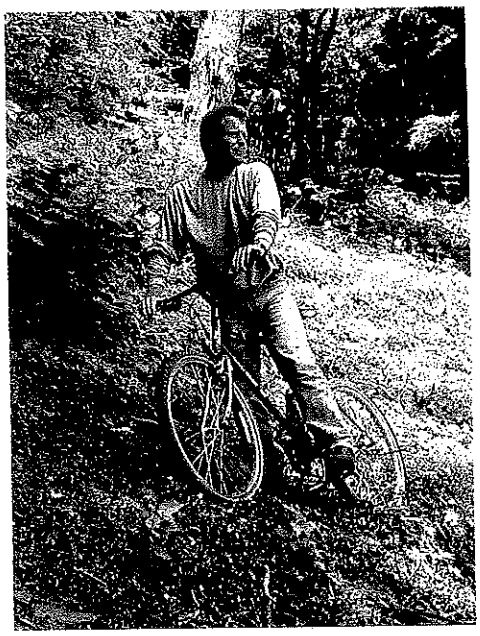

MOUNTAINBIKEN

Wat moet dat kosten?

Vanaf volgend jaar zou het mountainbiken in de Ardense bossen sterk aan banden worden gelegd. Maar er zijn nog andere leuke en heuvelachtige plekjes in België. Een degelijke mountainbike heb je al voor zo'n 15.000 frank. Op sommige plaatsen kun je er ook een huren.

Bel voor meer informatie
Rafting en Outdoor: 09/225.37.69
Alive: 03/232.15.97
Delvaux: 016/23.72.06

4 KLIMMEN

'DIE STEILE ROTSWAND ZAG ER TE UITDAGEND UIT'

"Euh, wat zit er in die grot hierboven?" schreeuw ik naar het minuscule figuurtje ver onder me. "Een beer!" luidt het antwoord. Een [illegible]orist, nét wat ik nodig heb [illegible] met het klamme zweet in de handen op tientallen meters hoogte tegen een rotswand aanhang! Ik heb vandaag al een *death ride* (via een stalen kabel een helling afglijden), een apebrug tussen de takken van de bomen en een tarzan-swing over een ravijn achter de rug, en heb mijn portie adrenaline eigenlijk wel gehad. Maar die steile rotswand in het Ardense Tilff zag er een te aanlokkelijke uitdaging uit.

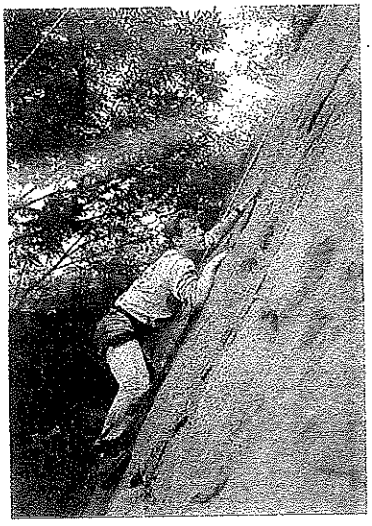

"Klimmen is evenzeer een kwestie van techniek en overleg als van kracht", had een klimfreak me van tevoren uitgelegd. Ik heb nooit voor *cliffhanger* of menselijke vlieg geleerd en die 'techniek' en dat 'overleg' zijn dan ook ver te zoeken. Resultaat: verkrampte vingers en armen die wegen als lood. Ik zoek minutenlang naar een volgend houvast en worstel mezelf even krampachtig als stuntelig naar boven. De grot - eigenlijk maar een nis - blijkt leeg te zijn, op een flinke en ongevaarlijke hoop duivestront na.

Enkele meters onder de rand kan ik de wortels van de bomen vastgrijpen en is de rest een koud kunstje, zélfs voor mij. Na enkele minuten hoognodige rust word ik al direct weer de gapende diepte ingejaagd. Al *abseilend* gaat het een stuk sneller naar beneden dan naar boven. Ik blijf halverwege even hangen en overschouw in alle rust de heuvelachtige pracht van de Ardennen. De kick van het klimmen is mij inmiddels volkomen duidelijk: je voelt je zo nietig als je tegen een gigantische rotswand hangt, maar als je uiteindelijk boven geraakt, voel je je *on top of the world*.

Bij een fris pintje achteraf vraag ik Alive-organisator Gregor Van den Eynden hoe hij de avonturenmicrobe te pakken heeft gekregen. Wat drijft hem wekelijks de bergen in? "Na twee jaar bij de para's en een tijdje in een sekte in India, heb ik in de VS jeugdcriminelen begeleid. Bendeleden die op hun tiende met een blaffer rondlopen, en zo. Ik heb zelf ook genoeg rotzooi meegemaakt, en wil nu iedereen de kans geven. En de naam *Alive*? Tja, dat heb je daarnet ervaren. Je voelt de adrenaline, je voelt je lévend."

Tekst: Marko Heijl

KLIMMEN

Bel voor meer informatie
Belgische Alpenclub: 03/776.60.18
Vlaamse Bergsportfederatie: 03/830.35.60

ZIN IN AVONTUUR?

Stel uw eigen menu maar samen

Tal van commerciële organisaties en vzw's - de ene al wat professioneler dan de andere - presenteren *outward bound*-formules voor wie eens avontuurlijk uit de hoek wil komen. U kunt met een groep naar eigen smaak een menu samenstellen of gewoon meedoen aan allerlei dag- of weekendcombinaties à la carte. Mogelijke ingredinten: bergbeklimmen, mountainbiking, rafting, oriëntatielopen met stafkaart en kompas, hiking, survivals, death-rides, speleologie, boog-, kruisboog- en karabijnschieten, vlottenbouw, jetski, junglepistes, kajakken, en ga zo maar door. Keuze zat!

Bel voor meer informatie
Exploraid: 080/21.59.82.
Alive: 03/232.15.97
Rafting & Outdoor: 09/225.37.69
Delvaux: 016/23.72.06
AS Adventure: 03/644.19.95